

МУЗО

Музо, прибири лирата си разбита!
Не ме събуждай! Не помня никоя твоя песен
да е озаптила псе, да е разплакала газела...
Да е посяла семе - пожънала хляб...
Нито да е родила дете...

Да е придумала тлъста, мъдра гъска,
да прелети на юг...
Да е накарала петел ранобуден
да пропее с глас на сладък славей...
Нито да е отклонила крадец от път...

Музо, верните са свирели с твоята лира.
Измъквали са вълшебния звук на копнежа.
С параноя тъжна...
И днес, свирят на нея мастодонти, динозаври,
забравили нотните петолиния...
Ловко разкъсват плътта ти - чудо...
Сред разнищеното очакват да зърнат лика ти -
невярващи, че ти се прераждаш
с мощ и сила на мистична загадка - поглед!

Музо, прибири лирата си разбита!
Не си прави илюзия, че ще подновиш
на света каскета скъсан!
Че ще му ушиеш дреха от свила и сърма!
Че ще поставиш пафти на пролет ранила!
Музо, събуди ме когато те обикнат!
Сърцето ми ще затупти будно, лудо!